

Sprawa T-122/05

Robert Benkő i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja 2004/798/WE — Wykaz terenów w kontynentalnym regionie biogeograficznym mających znaczenie dla Wspólnoty — Osoby bezpośrednio i indywidualnie zainteresowane — Niedopuszczalność

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 19 września 2006 r. II - 2943

Streszczenie postanowienia

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie*
(art. 230 akapit czwarty WE; dyrektywa Rady 92/43; decyzja Komisji 2004/798)

2. *Wspólnoty Europejskie — Kontrola sądowa zgodności z prawem aktów instytucji (art. 230 akapit czwarty WE, art. 234 WE i 241 WE)*
3. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie (art. 230 akapit czwarty WE; dyrektywa Rady 92/43; decyzja Komisji 2004/798)*

1. Bezpośrednie oddziaływanie na skarżącego, jako przesłanka dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, ma miejsce, jeżeli kwestionowany akt wspólnotowy bezpośrednio wpływa na sytuację prawną skarżącego i nie pozostawia żadnego zakresu uznania swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, co ma mieć charakter automatyczny i musi wynikać z samego uregulowania wspólnotowego, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich.

rzących, nie ma bezpośrednio wpływu na ich sytuację prawną.

W tym zakresie chociaż art. 4 ust. 5 dyrektywy przewiduje, że wraz z umieszczeniem w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty określonym w ust. 2 akapit trzeci tego artykułu podlega on przepisom art. 6 ust. 2–4 tej dyrektywy, przepisy te pozostawiają organom krajowym swobodę działania. Wynika z tego, że umieszczenie terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty nie daje żadnej dokładnej wskazówki w odniesieniu do działań, które zostaną przyjęte przez władze krajowe zgodnie z przepisami dyrektywy.

Nie dotyczy bezpośrednio właścicieli nieruchomości decyzja 2004/798 ustalająca, w wykonaniu dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych, wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na kontynentalny region biogeograficzny. W istocie system ochrony przewidziany w art. 6 ust. 2–4 tej dyrektywy, któremu zaskarżona decyzja poddaje tereny ska-

Wreszcie zakładając, że poważne skutki gospodarcze i niedogodności natury prawnej, a mianowicie zwiększenie kosztów administracyjnych i spadek wartości gruntów skarżących, stanowią bezpośrednią konsekwencją tej decyzji, skutki te dotyczą w każdym razie nie sytuacji prawnej, ale wyłącznie sytuacji faktycz-

nej tych właścicieli nieruchomości, co nie pozwala zatem uznać, że dany akt dotyczy skarżących bezpośrednio.

petencji do stwierdzenia nieważności takich aktów, z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału.

(por. pkt 49)

(por. pkt 35, 38, 46, 47)

3. Decyzja 2004/798 ustalająca, w wykonaniu dyrektywy 92/43 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych, wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na kontynentalny region biogeograficzny, która wyznacza jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty określone obszary terytorium austriackiego, nie dotyczy indywidualnie gmin, na których terytorium znajdują się te tereny.
2. Traktat w art. 230 WE i 241 WE, z jednej strony, oraz w art. 234 WE, z drugiej strony, ustanowił kompletny system środków prawnych oraz procedur służących zapewnieniu pełnego systemu kontroli legalności aktów wydawanych przez instytucje, powierzając go sądom wspólnotowym. W ramach tego systemu osoby fizyczne lub prawne niemogące, z powodu warunków dopuszczalności, o których mowa w art. 230 akapit czwarty WE, zaskarżyć bezpośrednio aktów wspólnotowych o ogólnym charakterze, mogą podnieść kwestię nieważności tego aktu, w zależności od przypadku, albo przed sądem wspólnotowym w postępowaniu incydentalnym na podstawie art. 241 WE, albo przed sądami krajowymi, powodując zwrócenie się przez te sądy, jako nieposiadające kom-

Nawet bowiem zakładając, że gminy te są właściwe do wykonania dyrektywy, kompetencja ta nie może ich indywidualizować w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, ponieważ po pierwsze, ich sytuacja prawna nie różni się od sytuacji prawnej każdego innego organu krajowego upoważnionego do wykonania dyrektywy, a w szczególności jej art. 6 ust. 2–4, a po drugie, w świetle ogólnego i abstrakcyjnego charakteru definicji terenów sklasyfikowanych w decyzji, możliwy wpływ obowiązków wynikających z dyrektywy na wykonywanie uprawnień tych gmin w zakresie zagospodarowania i ochrony terytorium objawia się w ten sam sposób w przypadku

wszystkich gmin, na których terytorium znajduje się teren sklasyfikowany w decyzji.

Interes ogólny, jaki regionalna lub lokalna jednostka administracyjna — jako organ właściwy do rozwiązywania pewnych kwestii gospodarczych i społecznych na jej terytorium — może

mieć w uzyskaniu rozstrzygnięcia korzystnego dla sytuacji gospodarczej tego ostatniego, nie może sam w sobie wystarczyć do uznania za podmiot, którego dotyczą akty o charakterze generalnym w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

(por. pkt 61–64, 72)